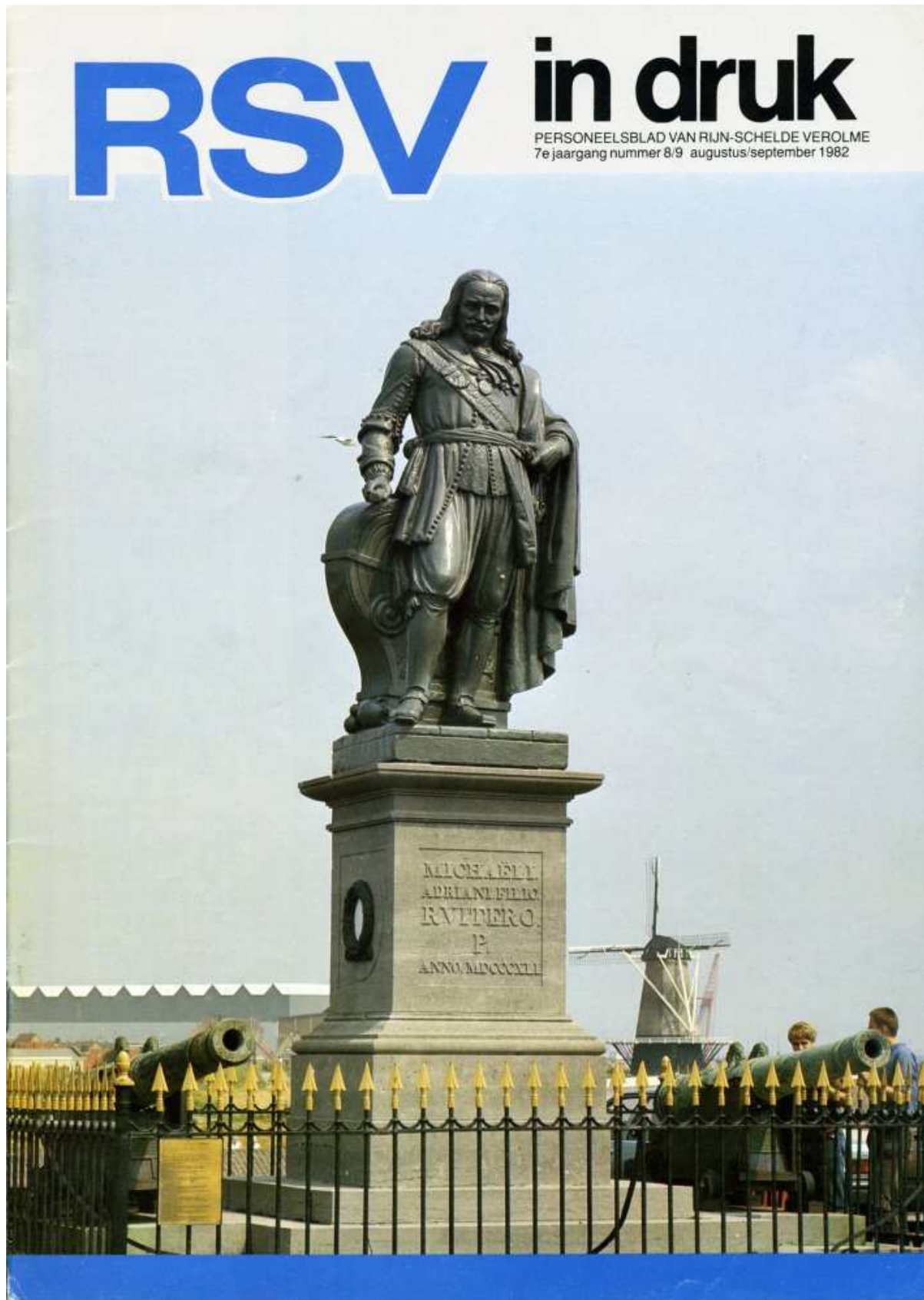


Gedeelte van “RSV Indruk”, augustus 1982, 7<sup>e</sup> jaargang, nummer 8 / 9.

*Ontvangen van Rob Lampen, Rotterdam.*



# De grootste bietser van de RDM?

Willem blijkt zijn stekkie vlak bij de portier te hebben. Met zijn snorretje, grote bril en weidse gebaren zegt hij – al direkt druk pratend –: 'Laten we maar even gebruik maken van het kantoor van de heer E. Hoger – hoofd beveiliging – een zeerot die vroeger gevaren heeft als stuurman op de Grote Vaart. Hij is later terreinchef geworden op de Nieuwe Waterweg. Hier zitten we rustig'. Aan de wanden hangt niet alleen een grote foto, maar ook een schilderij van het beroemde bouwnummer 200, de 'Nieuw Amsterdam', het in 1938 op deze werf gebouwde passagiersschip van de Holland-Amerika-Lijn. Willem, die al 30 jaar op de RDM werkt, vroeger als nieuwbouwbankwerker, zegt sinds 1974 toezichthouder te zijn over zeven kantines en 100 koffieautomaten. Een van de verzorgers van het inwendige van vele RDM-ers. 'Noem het maar medewerker bedrijfsdienst. U denkt natuurlijk, omdat ik OR-lid ben geweest, hoe komt hij aan zo'n mooie job?'

'Nou ja, 't lijkt mij dat het voor iemand die 11½ jaar hoofdzakelijk OR heeft gedaan niet meevalt weer zijn vroegere werk te moeten hervatten'.

'Dat geef ik grif toe en ik vroeg mij dan ook af hoe ze op het idee kwamen mij dit baantje aan te bieden. Vooral omdat het werk mij als 'gegoten' zat. Ze bleken ervan op de hoogte te zijn dat ik zes jaar lang in mijn vrije tijd bij De Spartaan – een KNVB-klub die aan de Oldegaarde speelt – de bar heb beheerd.

Toen ik kwam werd de omzet geschat op f 75.000, het werd een omzet van f 90.000 per jaar en toen ik vertrok f 225.000 per jaar. Ze hadden zeker het klubblad van De Spartaan gelezen'. We lezen onder de kop 'De centrale figuur in onze klub': 'Het is

'Ik weet dat er een groot aantal RDM-ers mij de aartsbietser van de RDM noemen. Maar ik beschouw dit niet als een belediging. Ik bedel om geld voor het KPR-fonds. Die letters betekenen Kanker, Polio en Reuma. Ziekten die ontzettend veel leed, pijn en verdriet brengen. Daarom bedel ik met hartstocht. Ik vecht er voor! Het bedrijfsfonds van De Rotterdamsche Droogdok Maatschappij bestaat dit jaar 30 jaar. Is dat geen reden om in RSV In-Druk grote aandacht te besteden aan dit jubileum? Mag ik ook bedelen in jullie veelgelezen blad, dat niet alleen op alle RSV-bedrijven wordt gelezen, maar ook daarbuiten?'

Laat ze mij, Willem Erkamp, maar regelrecht om inlichtingen bellen – telefoon 010-87 62 00 – of onder het motto: 'KPR 30 jaar' een bijdrage storten op de Amrobank Rotterdam (Heijplaat) voor het Steunfonds Personeel RDM, rekening no. 40.51.80.217'.

Als een fonds van het personeel van een bedrijf – in dit geval De Rotterdamsche Droogdok Maatschappij B.V. – voor de strijd tegen kanker, polio en reuma zeshonderdvierentachtigduizend achthonderdeen-en-tachtig gulden en vijftientachtig cent heeft opgebracht en in zijn jubileumjaar een extra goede beurt wil maken, dan mag promotor Willem Erkamp zijn hartstochtelijk beroep aan de bel hangen:

'Werknemers van alle RSV-bedrijven en ook buitenstaanders die RSV In-Druk lezen, wilt u ditmaal ook enig geld geven voor ons prachtig doel?!' Hem kennende zou hij het liefst met een scheepstoeter lustig over onze bedrijven – ten dienste van ernstige zieken – om een bijdrage bedelen.



niet de voorzitter, sekretaris, penningmeester of een ander bestuurs- of kaderlid, neen, degene die bedoeld wordt in onze klub kent iedereen met naam en toenaam. Het is de vraagbaak voor iedereen, de man die ook durft zeggen dat sommige leden zich onbehoorlijk en niet als een waardig lid gedragen en daardoor weleens moet 'kankeren' op het gedrag van hen. Hij is de werk-ezel, de vriend, de optimist, de manus van alles e.q. de duizendpoot van de vereniging. Hij heeft vaak de ondankbaarste taak in onze klubje, ondanks het feit dat hij er een zakcentje aan overhoudt. Zijn naam? **Willem Erkamp**, onze kantinebeheerder. Heeft u zich wel eens afgevraagd wat hij allemaal voor de vereniging uitvoert en betekent? Wat er in hem omgaat wanneer een kraakheldere kantine met modderschoenen weer wordt bevuld? Wanneer we onze verontwaardiging uiten dat de koffie nu nog niet klaar is of wanneer hij veel te laat op een bepaalde avond verschijnt? Toch kunnen we hem niet wegdenken uit onze vereniging omdat goede kantinebeheerders onbetaalbaar en soms een lot uit de loterij zijn.

## Schoon, schoner, schoonst

Op zaterdag 17 februari werd de kantine plotseling bezocht door een ambtenaar van de Keuringsdienst van Waren. Met argusogen werden kantine en keuken aan een nauwgezet onderzoek onderworpen. Kopjes werden minutieus bekeken, muren van kantine werden onderzocht op eventuele vuiligheid. Ook naar niet afgedekte vuilnisbakken werd gezocht. Hoe men ook speurde, er werd niets onregelmatig gevonden. Alles was in orde. Onze complimenten. De familie Erkamp verdient en krijgt een enorme pluim! Een schone



## PRINSES BEATRIX FONDS

VOOR DE BESTRIJDING VAN POLIOMYELITIS EN SPASTISCHE PARALYSE



Afdeling Rotterdam  
Postrekening: 195401  
Bureau:  
K. Doormanstraat 111  
Rotterdam  
Telefoon: 135410

De weledele heer G. van der Hoest  
Hoofdredacteur RSV In-Druk  
Doornsteelaan 59-65  
3063 AN ROTTERDAM

Rotterdam, 21 juli 1982

Zeer geachte heer van der Hoest,

Het Prinses Beatrix Fonds afdeling Rotterdam dat - mede door de jaarlijkse inzameling van gelden ten behoeve van 3 stichtingen afgekort K.P.R. - steun verleent aan gehandicapten verheugt zich elk jaar opnieuw op de bijeenkomst (die gehouden wordt ten kantore van de Stichting Bevordering Volksgezondheid) waar de resultaten van de bewonderenswaardige activiteiten onder het personeel van de RDM op een hartverwarmende wijze bekend gemaakt worden. Ook door de financiële hulp die wij elk jaar van het K.P.R. fonds mogen ontvangen, is het Prinses Beatrix Fonds in de gelegenheid vele gehandicapten te helpen aan voorzieningen waarin de overheid geen hulp verleent, zoals aangepaste rolstoelen, vakanties voor gehandicapten, attributen voor de gehandicapten sportbeoefeningen, aangepaste busjes voor het vervoer door ouders van hun gehandicapt kind, aanpassen van woningen waarin de overheid slechts gedeeltelijk voorziet, bijdragen aan gezinsvervangende huizen, het voor de bewoners mogelijk maken van zelf te tuinieren door verhoogde bloemperken aan te brengen enz. enz.

De gift die we vorig jaar mochten ontvangen zal aangewend worden als bijdrage aan de Baby ambulance die een vervanging toe is, (de eerste werd 4 jaar geleden geschonken aan het Sophia Kinderziekenhuis voorzien van alle apparatuur die nodig is om te vroeg of met ademhalingsmoeilijkheden geboren baby's op weg naar het ziekenhuis te voorzien van wat nodig is om een leven te redden.) Volgens prof. Methau overleeft hierdoor ± 75% van de baby's zonder blijvend letsel.

De bestuursleden van het Prinses Beatrix Fonds doen dit werk uiteraard geheel belangeloos in nauwe samenwerking met de Stichting "Bouwend Rotterdam" die een gelijkgericht doel nastreeft en uiteraard indien nodig met het Landelijk Prinses Beatrix Fonds.

Het mag nogmaals gezegd dat wij het K.P.R. fonds bijzonder dankbaar zijn voor de financiële hulp die wij al zoveel jaren van hen mogen ontvangen.

Hoogachtend,  
PRINSES BEATRIX FONDS  
Afd. Rotterdam

*H. D. Bakker*  
H. D. Bakker  
voorzitter

wel te verstaan. Eet en drink dus gerust; het is hier in ieder geval schoon!  
Redactie'

Als oud-voorzitter van de Algemene Nederlandse Damesvoetbalbond vragen we hem: 'Hoe stond u tegenover het damesvoetbal?'

Willem toont een afscheidsgroet van Leo en het damesvoetbalteam van De Spartaan:

'Eerlijkheid  
Realiteit  
Kunst en vliegwerk  
Aandacht  
Maatschappelijk  
Pro damesvoetbal

Deze woorden geven in de letters

van uw naam, kort maar krachtig, onze dank en waardering voor alle moeite, medeleven en zorgen, welke u aan het damesteam hebt gegeven. Wij wensen u allen het allerbeste en zullen u missen achter de bar'.

Wij vertellen de aartsbietser dat Maarten Dorsman - die een dag tevoren plotseling in het Ge-

meenteziekenhuis in Schiedam was opgenomen - ons in 1980 al over het KPR-fonds, waaraan veel werknemers bijdroegen met b.v. f 1,- tot f 5,- per jaar, had gesproken.

Aanvankelijk werd eenmaal per jaar een bijdrage van het personeel gevraagd en wel onmiddellijk na de 'gratificatie'. Hij lijkt mij net zo'n geboren bedelaar als u! Een echte promotor. 'Hij nam b.v. de zorg voor de blindenbusjes over van een man die met pensioen ging. Met dit geld laat het Blindeninstituut geleidehonden africhten. Die blindenbusjes hadden volgens hem echter weinig effect, iedereen loopt er gedachteloos aan voorbij. Als je het busje onder de mensen hun neus houdt, is het gauw vol! Vroeger, na de dood van zijn moeder, werkte hij mee in het café-bedrijf van zijn vader, waar hij achter de tapkast vandaan veel narigheid zag. Hij werd daardoor wat ze noemen 'sociaal bewogen'. Je wilt iets voor anderen gaan betekenen'.

'Over het verre verleden van dit fonds weet ik niet veel', zegt Willem, 'maar zo'n fonds wordt bijna altijd opgericht door mensen die zelf een van die ziektes in de familie hebben.

Mijn moeder is overleden aan kanker, een aangetrouwd nichtje heeft polio en mijn vrouw heeft reuma. Ik heb dit werk in 1972 overgenomen van Gerardus Bruinsma, een OR-lid die met pensioen ging. We hebben hem jammer genoeg niet meer op de zaak gezien. Bij zijn afscheid was blijkbaar het RDM-gebeuren voor hem een afgedane zaak. Hij is zich gaan wijden aan de Bejaardenbond van de Rechter Maasoever in Rotterdam. Je zou veel eer moeten toezwaaien aan de 'stille' werkers, maar die willen niet genoemd worden.

U vraagt zich af waarom mensen als wij altijd maar doorgaan. U spreekt over het 'IK'-tijdperk. Over mensen die openlijk het egoïsme als beginsel prediken. Wat voor soort mensen u ook opnoemt, ik denk alleen maar: ja, zulke mensen bestaan. Al zullen ze nergens een cent voor geven, ze zijn onder ons en u moet ze accepteren'.

We zeggen: 'Wijlen Joke Smit zei zo treffend: 'Als iedereen voor zichzelf opkomt, wie komt er dan voor ons allen op?'

Willem antwoordt: 'Je moet ook rekening houden met de economische crisis. Veel mensen hebben het nu moeilijk. Maar ik kan andere mensen niet zien lijden. Waarom het leven van die ernstige zieken niet wat plezieriger maken? Ze mogen mij voor gek verklaren, maar na mijn 65e wil ik er nog mee doorgaan. Ik zie zoveel ellende om mij heen. Je denkt wel eens, 't wordt steeds moeilijker. Het ledental gaat wat achteruit. Er zijn mensen die het niet meer zien zitten. Je moet rekening houden met personeelsverloop. Maar het wonderlijke is, de instellingen die weinig subsidie krijgen van het Rijk blijven grote steun krijgen, ook van bedrijven waar zoveel gekken zitten als hier. U denkt misschien met velen, wat levert het eigenlijk op? Maar mensen als wij geloven in het spreekwoord: Vele kleintjes maken één grote.

Degenen, die in een bedrijf met een of andere aktie beginnen, krijgen misschien geen enkele reaktie. Dan moet je alleen maar denken: 'Vooruit, de schouders eronder'. Ik heb mij ook beziggehouden met loterijen voor een goed doel'.

**Zeshonderdvierentachtigduizend achthonderd éenentachtig gulden en vijftientig cent**

'Natuurlijk kan ik u op de cent af opgeven wat het KPR-fonds heeft opgebracht. In twintig jaar verzamelde men een bedrag van f 340.000,-. In 1972 konden we een rekordbedrag schenken, namelijk f 31.393,41. Dit leverde voor het Prinses Beatrixfonds, het Koningin Wilhelminafonds en de Vereniging tot steun aan de Rheumabestrijding elk de verrassende som van f 10.464,47 op. Het staatje ziet er verder als volgt uit:

1973	f 27.000,—
1974	f 30.000,—
1975	f 36.157,50
1976	f 36.000,—
1977	f 36.121,95
1978	f 33.222,—
1979	f 29.000,—
1980	f 29.139,42
1981	f 28.249,98
1982	30e keer ?

'U zegt inklusief onderaannemers? Wat brachten die in 1981 op?'

'Samen een bedrag van f 1.250,-'.

'Bezit u nog zichtbare bewijzen van dank?'

'O ja, het allermooiste is wel een bronzen beeldje (zie foto), dat ons op een feestelijke bijeenkomst in het hoofdkantoor in 1972 werd aangeboden door de heer Den Braber, voorzitter Stichting Bevordering Volksgezondheid, 'als tastbaar bewijs van grote erkentelijkheid van 'de drie' voor de geweldige steun in twintig jaar aan de zieke medemens gegeven' met als opschrift: '20 jaar slagvaardige steun in strijd tegen kanker, polio en reuma'.

Willem Erkamp herinnert zich nog levendig dat wijlen ir L. van der Tas als directeur van de RDM



het graag op zijn kantoor wilde neerzetten. Maar het fraaie beeldje blijkt te staan op het kantoor van de OR. Op een schoolbord lezen we daar o.a. dat de heer Dorsman ziek is. Men spreekt hier van het werkruimte-sekretariaat van de ondernemingsraad. Jan Kegel, de sekretaris, wijst ons op een tekening van de Barmhartige Samaritaan. De heer B. H. de Monchy zei toen namens de drie fondsen bij de 15e overdracht: 'De vreemdeling uit Samaria bood eerste hulp en zegde de herbergier toe de kosten voor de verzorging van de eenzame reiziger te vergoeden. Als een volgend keer opnieuw een beroep op ons wordt gedaan een bijdrage te geven voor de hulp aan reuma-, kanker- of polio-patiënten, laten er dan geen voorbijgangers zijn...'. Er hangt ook een ontroerende oorkonde, gemaakt door polio-

patiëntjes van De Ark, aangeboden in 1957.

We lezen op de tekening, waarop een brug uit de Noordzee lijkt te komen en eindigt op de landkaart van Nederland bij Rotterdam:

**Oorkonde aktie 'Henny'**

Om te laten zien hoe blij wij zijn met de geschenken die wij van u personeelsleden van de Rotterdamsche Droogdok Maatschappij mochten ontvangen, hebben wij deze tekening gemaakt.

Door de brug die er geslagen is, is er wel zonneschijn gebracht in ons leven.

Wij, polio-patiëntjes van het Zuiderziekenhuis, danken u daarvoor hartelijk.

Arie, een polio-patiëntje van elf jaar, was met dr. G. J. van Weerden meegekomen om de oorkonde te overhandigen en kon zijn ontroering nauwelijks bedwingen.

Dr. Van Weerden zei o.a.: 'En nu hebben wij, als dank voor wat de RDM'ers voor onze patiëntjes hebben gedaan, voor u iets meegebracht dat door onze kinderen zelf is vervaardigd. U moet geen kunststuk in de ware betekenis van dat woord verwachten, maar dat is het toch wel als u er even bij nadent hoe dit door de kinderen, met de voeten, met de mond of met een aan de vingers gebonden pen werd getekend en geschreven. Het is een oorkonde waarin u de brug ziet, die geslagen is tussen de RDM en de patiëntjes van het Zuiderziekenhuis'.

De spaarpot van de RDM heeft wel eens opzien gebaard: een plastic pijp! die zijn leven begon bij de bankwerkers van de afd. Montagenieuwbouw

Willem zegt: 'Geloof maar dat de polio-patiëntjes in die tijd blij waren met geschenken als b.v. leestafels, pick-up, platenkast, film-projector en tv-toestel.

Dr. Van Weerden legde in zijn toespraken altijd een verband tussen ons bedrijf en de medische wereld:

'U', zei Dr. Van Weerden, 'werkt in uw technische werkplaatsen met manometers, drukmeters, buizen en leidingen en u tracht de



Op de vierde verdieping van het hoofdkantoor van de RDM hangt dit gedenk-  
raam in glas-in-lood als blijk van grote waardering.



kwalen op te sporen in de verlamde schepen die u worden toevertrouwd om ze te repareren en ze daarna weer als nieuw in de vaart te brengen. Ook wij proberen met manometers, drukmeters en mechanische middelen de ons toevertrouwde patiënten weer geschikt te maken voor het leven.

Een elektrische trein, een brug, een klok en nog vele andere dingen kunnen een middel zijn, of kunnen bijdragen tot de genezing van een patiënt. Deze geneesmiddelen behoren tot het medische arsenaal van de arts, die zijn volle aandacht schenkt aan grote en kleine mensen, die getroffen zijn door de poliomyelites. Deze middelen zijn niet zo geheimzinnig als ze u voorkomen.

Ze tonen de grote waarde, die de moderne medici toekennen aan de psychologische effecten van schijnbaar onbelangrijke dingen, die een patiënt een stapje nader tot zijn genezing brengen. Soms kan een kleinigheid een zieke over het dode punt heen helpen, wat met geen van de bekende

geneesmiddelen kon worden bereikt.

Daarom ook is uw geschenk aan onze kinderen niet alleen een middel op de weg naar beterschap. Het domweg oefenen met vingers, handen, voeten, kortom met alle verlamde spieren, wordt zo gauw eentonig.

Wanneer zij echter in staat worden gesteld een contact te bedienen om, zonder hulp van anderen, een bladzijde van een boek om te slaan, dan voelen zij tot iets in staat te zijn.

Wij geven hun dat contact in de linker- of rechterhand, laten hen proberen dat met voeten, knieën, hoofd of schouders te bedienen en ziedaar, waar uw werkkring en de onze, qua techniek, weer parallel lopen'.

Op de vierde verdieping van het hoofdkantoor wijst Willem ons op een gedenkraam in glas-in-lood (zie foto) dat hem in 1977 ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van het KPR-fonds als waardering voor het vele inspan-

Deze Ark, die naast het Zuiderziekenhuis staat, heeft polio-patiëntjes gered! De kinderen, die slachtoffer werden tijdens de polio-epidemie in de jaren 1955-1956, zijn nu volwassen mensen geworden, die hier in deze permanente woonceheid als 'heademde polio-patiënten' altijd blijven wonen. Ze willen ook wel eens suiker en room in de zwarte koffie van dit leven.





nende werk werd aangeboden door de heer mr. W. H. de Monchy. Er zijn meer geschenken, maar ook huldeblijken in woorden.

'De letters KPR konden ook wel betekenen: (K)apitale, (P)restatie en (R)ealisatie'. 'In deze tijd, waarin wij ons terecht zorgen maken om de bedrijfsgemeenschap, onze eigen toekomst kan in het geding zijn, is het geweldig dat wij naast de materiële zaken ook nog oog hebben voor immateriële zaken. Niet alleen voor zieken, maar van mens tot mens. Daarom is het des te meer fantastisch, dat het door u nagestreefde deel mogelijk is, namelijk ieder jaar opnieuw een groot bedrag bijeenbrengen'.

We bladeren in enkele oude brieven, o.a. van mr. E. Mulder, penningmeester Vereniging Tot Steun Aan De Rheumabestrijding.

1974: 'Onze dank is bijna niet in woorden uit te drukken, wij willen u echter toch heel hartelijk danken, zij het dan per brief, voor het grote enthousiasme en doorzettingsvermogen om elk jaar ons weer zo'n enorm bedrag voor onze zieke medemens te kunnen overhandigen'.

1975: 'Het is ongelooflijk dat er in deze, dikwijls zo harde tijd nog zoveel medeleven met zieke mensen bestaat. Wij geven u de verzekering dat wij het geld goed zullen besteden. Onze hartelijke dank'.

#### Grote blunder

Als we een bezoek brengen aan De Ark (zie foto) naast het Zinderziekenhuis, worden we op sympathieke wijze ontvangen door de 36-jarige Arie Wiekerwaard. Als we verbaasd zeggen: 'We dachten dat hier alleen polio-patiëntjes, dus kinderen, leefden', zegt hij glimlachend: 'Wij worden hier in Rotterdam altijd de Kinderen van De Ark genoemd, maar wij zijn geen kinderen meer. Ook voor ons is de tijd verder gegaan. We worden allemaal ouder'.

Ineens herinner je je het weer. De polio-epidemie van de jaren 1955-1956. Kwam Arie hier onder verpleging toen hij 8 of 9 jaar oud was?

De beheerder, de heer F. van

Rennes, zegt later door de telefoon: 'Veel mensen weten het nog vaag. De slachtoffertjes werden eerst opgenomen in het Zinderziekenhuis, waar ze op de acute afdeling lagen en beademd werden.

Iedereen beseftte dat dit geen leefbare toestand was. Kinderen, die door de verlamming getroffen waren, konden daar niet blijven liggen. Ze zouden gaan beseffen dat ze nooit meer van een bepaalde plaats weg zouden komen. Gedoemd waren om om de 24 uur te worden beademd. Als in de tijd van Noach was er een reddende ark nodig. Onder enthousiaste aanvoering van dr. G. J. van Weerden is er contact gezocht met de Rotterdamse Bouw Nijverheid, die een aktie DAN op touw heeft gezet tijdens de bouw van de Euromast. De mensen konden voor de prijs van één gulden raden in hoeveel dagen, uren

en minuten het hoogste punt zou worden bereikt. Uit de aktie is de Stichting 'Bouwend Rotterdam' in leven geroepen met praktisch alle bouwondernemingen en toeleveringsbedrijven in Rotterdam. Ze hebben in samenwerking met het Prinses Beatrix Fonds het eerste, houten gebouw neergezet. Een noodwoning. Daaruit is de huidige Ark ontstaan. In 1981 vond de laatste grote verbouwing plaats. Ja, ze kwamen als kinderen, maar werden volwassen en hebben nu een eigen zit/slaapkamer. Het is een permanente wooneenheid voor beademde polio-patiënten.

Als u me nu vraagt: 'Waarvoor hebben jullie geld nodig?', zeg ik: 'Wij hebben in Nederland goede sociale voorzieningen, alleen is dan "de koffie zwart". De suiker en de room ontbreken'.

Gunt u de Ark-bewoners b.v. een vakantie?

Welnu, dat kan met giften, dus met extra geld. **Als we dat krijgen moeten we drie en een halve ton (voor beademing) aan gewicht meenemen.** Dat gaat met een volledig aangepaste bus, want op de plaats van bestemming rijden we er mee rond. Koffie 'met room en suiker' kregen reumapatiënten ook dank zij het KPR-fonds. Willem Erkamp zegt b.v.: 'We hebben in het vakantieoord "Groot Stokkert" te Wapenveld op de Veluwe twee vakantiebungalows, "De Maashaven" en "De Waalhaven", ingericht.'

Mevrouw M. E. van Grondel, sekretaresse van het bestuur van de Vereniging Tot Steun Aan De Reumabestrijding, noemt de giften van het KPR-fonds geweldig. 'Wij zijn dan ook heel gelukkig met de mensen van de RDM, die zoveel begrip opbrengen voor hun zieke medemens; dit kan uniek genoemd worden. Met het geld dat verleden jaar werd ontvangen, is het vervoer bekostigd van een jeugdige reumapatiënte om haar opleiding te vervolgen. Later is zij dan in staat volledig onafhankelijk te zijn'.

Penningmeester mr. E. Mulder zei eind verleden jaar: 'U zult begrijpen dat onze vereniging met dit bedrag weer veel kan doen voor reumapatiënten en tevens kan gaan helpen in een onderzoek naar de bijzonder pijnlijke ziekte, waardoor men t.z.t. eens een middel hoopt te vinden om deze te kunnen bestrijden'. Eigenlijk schaam je je een beetje als ook mevrouw M. E. van Grondel opsomt op welke wijze de vereniging steun verleent. Alsof ze aan ons verantwoording moet afleggen! 'Een bijdrage in, de financiering van diverse aanschaffingen zoals invalidewagens (wel of niet aangepast), aanpassingen in huis, ontspanningsmogelijkheden etc., voor zover hiervoor geen andere instanties steun verlenen.

Vakanties, met het gezin in een van onze twee bungalows (4 of 6 persoons) in Wapenveld op de Veluwe, die geheel zijn aangepast aan de reumapatiënten. Vakantie in het vakantiehuis 'Groot Stokkert' te Wapenveld, waar alleenstaande reumapatiënten geheel verzorgd worden. Wetenschappelijk onderzoek op

Het meest trots is Willem met al zijn strijdmakkers op dit fraaie beeldje, dat hem in het hoofdkantoor in 1972 werd aangeboden door de heer Den Braber, voorzitter Stichting Bevordering Volksgezondheid, 'als tastbaar bewijs van grote erkentelijkheid van de "de drie" voor de geweldige steun aan de zieke medemens gegeven'.





het gebied van reuma wordt door onze vereniging gedeeltelijk gefinancierd, dit gaat gepaard met heel grote bedragen.

Diëtistische hulp aan reumapatiënten in de Dr Daniël den Hoed Kliniek wordt door ons geheel gefinancierd.

Aanschaffingen van hulpmiddelen etc. in de Dr Daniël den Hoed Kliniek, afd. Reuma'.

**Is uw geld voor kankerbestrijding wel nodig?**

Monda Heshusius, hoofd voorlichting Koningin Wilhelmina Fonds, is blij als we haar vertellen dat het KPR-fonds van de RDM in dit jubileumjaar een bijdrage zal schenken aan het KWF.

'Ieder, die betrokken is bij het werk voor de kankerbestrijding, zal daar dankbaar voor zijn.

Waarschijnlijk is het voor u interessant om te horen hoe dat geld allemaal wordt besteed.

Misschien vraagt u zichzelf wel eens af: 'Is het wel nodig, dat wij als partikulieren een bijdrage leveren aan de kankerbestrijding? Moet de overheid dat eigenlijk niet doen?'

Deze vraag wordt vaker gesteld en het antwoord daarop is dat de overheid al heel veel doet, maar in feite niet genoeg kan doen. Er is steeds minder geld beschikbaar voor allerlei doeleinden en dus ook voor de kankerbestrijding. Wanneer we willen dat dit belangrijke werk toch voortgang vindt, zullen we er zelf iets voor over moeten hebben.

Waar houdt het KWF zich allemaal mee bezig? De belangrijkste taak van het Koningin Wilhelmina Fonds is het financieren van wetenschappelijk onderzoek naar de oorzaken en behandeling van kanker. We weten nog steeds erg weinig van het proces, dat tot kanker leidt.

Dat heeft te maken met het feit dat kanker niet één ziekte is. Er bestaan meer dan honderd soorten, die elk hun eigen oorzaak hebben, zodat het duidelijk is dat het KWF een breed terrein van onderzoek financiert.

**Daarnaast wordt veel aandacht besteed aan het mogelijk kunnen voorkomen en het vroeg opsporen van kanker.** Immers, hoe vroeger de ziekte wordt ontdekt, des te beter zijn de geneeskansen. De

behandeling van kankerpatiënten is voortdurend in ontwikkeling. Er worden nieuwe behandeltechnieken en nieuwe medicijnen ontdekt. Met het onderzoek hiernaar is eveneens veel geld gemoeid.

In totaal wordt per jaar ongeveer 25 miljoen gulden aan dit wetenschappelijk onderzoek uitgegeven.

Een nieuwe taak van het Koningin Wilhelmina Fonds is het geven van voorlichting over kanker. Omdat kanker een ziekte is die erg veel voorkomt, bestaat er veel behoefte aan informatie hierover.

Wist u dat één op de vier Nederlanders aan de gevolgen van kanker overlijdt? Ieder kent in zijn eigen familie of kennissenkring waarschijnlijk wel iemand, die kanker heeft of heeft gehad.

**Het KWF geeft voorlichting aan het publiek, aan patiënten en aan hulpverleners. In het KWF-gebouw aan de Sophialaan 8 in Amsterdam is een Voorlichtingscentrum ingericht, waar men informatie kan krijgen en vragen kan stellen. Dit is mogelijk via een speciale hulp en informatielijn, waarvan het nummer is: 020-644 044.** Er is schriftelijk voorlichtingsmateriaal aanwezig en er kunnen bijscholingskursussen

worden gevolgd. Met deze voorlichtingsactiviteiten is ook een heel bedrag gemoeid. Evenals met het steunen van jonge onderzoekers via stagebeurzen en het mogelijk maken om speciale opleidingen te volgen.

De begroting van het Koningin Wilhelmina Fonds eindigt dit jaar op f 47 miljoen. U begrijpt dus dat er veel bijdragen nodig zijn om alle taken uit te voeren, waarvoor het KWF zich gesteld ziet. Uw bijdragen maken dit mede mogelijk. Allen, die op het terrein van de kankerbestrijding actief zijn, zijn u daarvoor dankbaar. Daarvan kunt u verzekerd zijn'.

Mevrouw A. van Esveld-Röell, Zoeterdijk 4 bc, Reeuwijk, telefoon 01829-28 32, vertelt ons dat haar vorig jaar is gevraagd of ze voorzitter wilde worden van de afdeling Rotterdam, Pernis, Hoogvliet en Hoek van Holland. 'Aangezien ik alles voor de kankerbestrijding wil doen en ik daarvoor ook tijd heb, nam ik dat graag aan. Nu moet ik er wel bijzeggen dat dit alles wel heel moeilijk zou zijn geweest, wanneer ik dit had moeten doen zonder de hulp van een promotor en dat is de heer J. Hallie.

Een promotor moet o.a. de plaat-

selijke besturen activeren, voorlichtingsavonden beleggen, lezingen houden, erop toezien dat er in iedere wijk één of meer wijk-voorzitters zijn, organiseren van de kollektes en nog veel en veel meer.

Maar de heer Hallie was nog maar kort in dienst en zo voelden we ons beiden wat onwennig. Gelukkig kon ik mij daar weinig zorgen over maken, want voor mij was er direct ook al veel te doen. Mijn allereerste gebeurtenis van dit bestuursjaar was om van uw KPR-fonds 9.000 gulden in ontvangst te mogen nemen uit handen van de heer Dorsman. Daar was ik van onder de indruk, want ik wist niet dat zoiets unieks bestond.

Alleen met geld en met inzet van ons allen zullen we op den duur deze vreselijke ziekte de baas kunnen worden'.

RDM-ers, die besluiten deel te nemen aan de actie KPR, kunnen zich ook schriftelijk melden bij de sekretaris van de OR J. Kegel of de sekretaris van het KPR-fonds W. A. Erkamp, algemene dienst. In de aanhef van ons artikel hebben wij al uiteengezet hoe u als **buitenstaander** uw geldelijke steun kunt verlenen.

**Neen, dit anker is niet geschonken door de RDM. Wil het zeggen: 'In deze haven zijn we voorgoed ten anker gegaan?' Het anker is ook het zinnebeeld der hoop en van het godsvertrouwen.**

